

A MINI

Manuel Pérez Rúa

Na infancia de cada un de nós hai un cine. Por aí adiante chamábanlle Roxy, Odeon e nomes así, pero nesta banda do mundo, era o cine Prado. Estaba enriba dun cómaro -hoxe diríamos humedal- no lugar do prado da ribeira onde pastaban as ovellas e vacas que desapareceron da paisaxe costeira.

A competencia do Prado, na miña mocidade, era o cine Veiga. Alí -sen comprender nada de nada- vin o cine de Iqmar Bergman en branco e negro, un branco e negro no que os ollos de Liv Ullman se traducían azuis coma a neve.

(Fóra do cine, a vida, era un teatro máis difícil de comprender)

Cando comecei a interesarme por algo do que estaba a acontecer naquela época aínda chea de cregos e desfiles militares, alguén me achegou uns debuxos -Atila en Galicia-, un texto -Cien años de soledad- e un disco -Blowin in the wind- e todo comezou a mudar.

Castelao, García Márquez ou Bob Dylan xuntáronse coas campañas a prol da liberdade, da amnistía, do idioma e da necesidade dun cambio que mudara aquel país no que tiñamos que lle levar ao Gobernador Civil -Como llueve despacito/como despacito llueve/por el lado de Laño/por el lado de Lestrove- as letras de Rosalía para ter o visto e praxe da censura e poder celebrar o Festival dos probes.

(A miña memoria é unha película de branco e negro dun tempo que chamaron transición política e saída da clandestinidade)

Hoxe é un lugar común falar da transición entre a ditadura e a democracia como obra dunha man invisible que ordenou todo, poñendo un rei por aquí, un Adolfo Suárez por acolá, uns nostálgicos de Franco á (extrema) dereita, un Partido Comunista legalizado, unhas películas de destape e outras pezas como se fosen os elementos dun Belén vivinte, pero todo aquel sistema pivotaba sobre unha arañeira ben

fráxil que facilmente podía coller billete de volta aos tempos heroicos do Generalísimo.

O 28 de outubro de 1977 non era entroido, pero o cine Veiga transformouse no Palau da Música e Moaña imitou á Barcelona gener del 76 do mítico concerto de Lluís Llach. Se o público catalán cantara daquela Amnistía y llibertat, aquí o orfeón do patio de butacas repetía Galicia ceibe, poder popular cando Suso Vaamonde, acompañado por Fuxan os Ventos, cantaba a Darío Xoán Cabana lembrando a un Castelao soterrado aínda no alén mar.

Con máis de trinta anos pasados, escoitar hoxe a gravación é entender a improvisación, a falta de medios e a amor á arte dun concerto que foi pegada fundamental para comprender o pulso vital dunha xeración e un tempo de cambio acelerado.

Calquera que visite Moaña hoxe non poderá recoñecer, na rúa Concepción Arenal, á altura do supermercado Moldes, o lugar onde traballaron hai tempo King Kong ou Espartaco, cando aquilo era o cine Prado. Non imaxinará tampouco o viaxeiro, na rúa Ramón Cabanillas, case ao lado da rotonda onde comeza cada ano o enterro da sardiña, que está ante o cine Veiga, agora transfigurado en supermercados Eroski.

Camiñaba eu, hai pouco, co carriño da compra, cara á zona do conxelado, neste Eroski. Era un día de galerna. Foise a electricidade e a pouca luz que entraba dende a rúa semellaba filtrada pola cortina do vello patio de butacas cando entraba o acomodador. Ese día de trebón, durante o tempo dun lustre, quedou o interior do comercio en branco e negro, e a min -antes de lembrar os ollos azuis de Liv Ullman coma un iceberg no mar de Sueciviume á cabeza que no concerto histórico do 77, no escenario do cine, había un par de tipos barbudos e inquietantes no coro. Un deles, con barba de rabino e fruta na man, repetindo co público o sonsonete a terra é nosa, e non de Fenosa...

- 1-GAITA IRREAL 3.23
(C.E.Ferreiro-S.Vaamonde)
- 2-¿QUE TEN O MENIÑO 7.253
(M.Rodríguez López-S.Vaamonde)
- 3-TERRA CHA 4.53
(D.Xoán Cabana-S.Vaamonde)
- 4-O CUCO 3.13
(M.María-S.Vaamonde)
- 5-DERRADEIRA VONTADE DE FUCO BUXAN 2.53
(C.E.Ferreiro-S.Vaamonde)
- 6-VESTIDA DE ALDRAXE 3.35
(M.Rodríguez López-S.Vaamonde)
- 7-VOLVIN A TERRA PRO PERDIN O AMOR 4.35
(B.Graña-S.Vaamonde)
- 8-TERRA 4.07
(V.Lamas Carvajal-X.L.Rivas-Adap.-X.L.Rivas)
- 9-REQUIEM 5.07
(C.E.Ferreiro-S.Vaamonde)
- 10-ALFONSO DANIEL R. CASTELAO 2.56
(D.Xoán Cabana-S.Vaamonde)
- 11-¡UAH! 3.23
(Popular)
- Foi gravado o 28 do Outubro do 1977 no Teatro-Cine Veiga de Moaña
- Participaron neste disco: PILOCHA-OLGA-CARMEN-ALFONSO-MINI-MEHO-FREIRE-QUIQUE-CALROS-XAIME-XULIA-IRIA-SINDA-SUSIÑO-ROSALIA-TONA-AMABLE e PAXON.
- Fotos de Coberta: Carlos Rodríguez - Son: X. Valdeiras - Misturas: L.M.González - Montaxe: S. Coello - Coordinou a Grabación: Xerardo Rodríguez - Dirixiu a Producción: Gustavo Ramudo